

זוהר חלק א' פרשת ויצא דף קנג ע"א

אדם צריך לשמור את עצמו שלא יסטה לצד הס"א

רבי אבא פתח ואמר, **"אֲשְׁרֵי שְׁמַרְי מְשַׁפֵּט עֵשָׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת"** (תהלים קו, ג), בוא וראה, **"אֲשְׁרֵי שְׁמַרְי מְשַׁפֵּט"**, ששומרים אמונת הקדוש ברוך הוא, לפי שהקדוש ברוך הוא הוא משפט, ונצרך לו לאדם להשמר שלא יסיר לדרך אחר, אלא שיהיה שומר משפט, לפי שהקדוש ברוך הוא הוא משפט וכל דרכיו משפט.

הנותן צדקה מרבה את כח השכינה למעלה ולמטה

"עֵשָׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת", וכי בכל עת יכול האדם לעשות צדקה, אלא זה הוא מי שהולך בדרכי התורה, ועושה צדקה עם אותן הנצרכים לה, שכל מי שעושה צדקה עם עני, מרבה צדקה ההיא למעלה ולמטה.

הנותן צדקה גורם השפעות טובות מלמעלה למטה

בוא וראה, מי שעמלו בצדקה, זאת הצדקה שהוא עושה עולה למעלה, ותגיע למקום ההוא של יעקב שהוא מרכבה העליונה, וממשיך ברכות למקום ההוא מן המקור של כל המעינות, ומהצדקה ההיא ממשיך ומרבה ברכות לכל אותן התחתונים, לכל המרכבות ולכל החילות, וכולם מתברכים ונתוספים האורות כראוי, לפי שכולם נקראים ע"ת^[ב], וזהו שכתוב: **"עֵשָׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת"**.

זוהר חלק ד' פרשת בהעלתך דף קנג ע"ב

המפזר לצדקה נוסף לו עושר וחיים

רבי חייא פתח, **"פֶּזֶר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקְתוֹ עֲמַדְתוֹ לְעַד קָרְנוֹ תְרוֹם בְּכָבוֹד"** (תהלים קיב, ט), **"פֶּזֶר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים"**, מהו **"פֶּזֶר"**, כמו שכתוב: **"יֵשׁ מִפֶּזֶר וְנוֹסֵף עוֹד"** (משלי יא, כד), יכול פזר סתם, לכך הוא אומר **"פֶּזֶר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים"**, כיון שנותן לאביונים, זה הפזר הוא טוב, מהו **"וְנוֹסֵף עוֹד"**, נוסף בכל, ונוסף עוד בעושר ונוסף עוד בחיים.

הוא מושך שפע מתפארת למלכות וממנה אליו

מקרא זה כך היה צריך לומר, יש מפזר ויוסף עוד, מהו ונוסף, אלא מקום ההוא ששורה בו מיתה, הוא גורם לו שיתוסף מן החיים שלמעלה, להוסיף לו חיים.

זיו הזוהר

יב. כיון שהם נאחזים במדת המלכות דאצילות, והם למטה ממנה:

התפארת מושיע לו והמלכות מגינה עליו

אמר רבי יהודה, אמר רבי חייא, הכתוב מעיד, שכל מי שנותן לעניים, נתעורר עץ החיים, להוסיף חיים לאותו העץ של מיתה, ואז נמצא חיים ושמחה למעלה, והאיש שגרם זה, בשעה שנצרכת לו ישועה, עץ חיים ההוא קיים עליו, ועץ ההוא של מיתה מגין עליו, ולפיכך כתוב: "וְנוֹסֵף עוֹד"^[יג].

"צְדָקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד", מהו "עֲמֶדֶת לְעַד", עומדת על האדם להזמין לו קיום וחיים, כמו שהוא נתן לה חיים, והיה מעורר אליה חיים^[יד], כמו כן נותנים לו, ואותן שני העצים קיימים עליו להצילו, ולהוסיף לו חיים.

הוא גורם שהמלכות תתרומם

"קִרְנוֹ תְרוֹם כְּכֹבוֹד", בוא וראה, העולם שאמרנו היינו קרן ההוא תרום, ובמה, בכבוד שלמעלה^[טו], שזה האיש גרם לחברם יחד ולהשפיע ברכות למעלה ולמטה.

זיו הזוהר

יג. משמעותו שנתוסף לו חיים: **יד.** צדקתו רמז על מדת המלכות שנקראת צדקה, ובעבור שהוא היה מקיים תנו עוז לאלהים לכך היא נותנת לו עוז: **טו.** כמו שהבינה נקראת שופר כן המלכות נקראת קרן, והיא תרום להזדווג עם הכבוד שלמעלה, היינו התפארת, כדכתיב "על השמים כבודו" (תהלים קיג, ד), ושמים רמז על התפארת: